

Arrest

nr. 241 125 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient als schoonbroer van een Spaanse onderdaan op 11 september 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 3 januari 2020 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide vervat in het model van de bijlage 20.

1.3. De in punt 1.2. bedoelde bijlage 20 wordt op 18 februari 2020 door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ingetrokken.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 18 februari 2020 opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en geeft ook een bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht en thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 11.09.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.09.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer zijnde M.A.J., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Nigeriaans paspoort op naam van betrokkene, met een visum type C afgegeven door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Sao Paulo (Brazilië) met het oog op een familiebezoek, en een inreisstempel Schengen dd. 19.02.2019.

- Stortingen van een derde persoon (de zus van betrokkene, echtgenote van de referentiepersoon) aan betrokkene in Brazilië dd. 16.11.2017, 18.12.2017, 22.01.2018, 20.02.2018, 15.03.2018, 17.06.2018, 14.05.2018. Deze zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs van afhankelijkheid van de referentiepersoon in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene in Brazilië op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de maanden maart, april en juni 2019 op naam van de referentiepersoon. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en . kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest van Braziliaanse autoriteiten dd. 26.06.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene, die er wettelijk verblijft, voor 2018 en 2019 geen eigendommen of inkomsten in Brazilië heeft aangegeven. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene reeds sedert in februari 2019 Brazilië heeft

verlaten. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene in januari 2019 in zijn visumaanvraag voor België verklaarde in Brazilië ambachtsman van beroep te zijn. Hoedanook is dit attest op zich niet van die aard het bewijs te kunnen leveren dat betrokkene in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, onvermogen en ten laste was van zijn schoonbroer in de zin van artikel 47/1, 2°.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert juli 2013 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.09.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.09.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het "Unierecht".

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte beginselen en bepalingen, waarin nog andere beginselen van behoorlijk bestuur de revue passeren dan deze die hij geschonden acht, verstrekt verzoeker de volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“[...]”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 7 bewijzen van geldstortingen voorgelegd aan verzoeker (STUK 4).

Deze gebeurtenissen door de zus van verzoeker, i.e. de echtgenote van de referentiepersoon, maar zijn dus wel degelijk afkomstig uit het gezin van de referentiepersoon. Zij vormen immers een gehuwd koppel en hebben een gemeenschappelijk vermogen. Deze geldverzendingen dienen dus in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050 - STUK 5). In genoemd arrest werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Evenwel wordt de afkomst van deze geldverzendingen in de bestreden beslissing niet betwist.

In de eerste bijlage 20 dd. 03.01.2020 werd hierover wel het volgende gesteld:

“De stortingen zijn niet gericht aan betrokkene en dateren van 8 tot 9 jaar geleden en zijn dan ook te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging.”

Dergelijke motivering wijst evenwel op een totaal gebrekkig onderzoek van het dossier en de stukken daarin. Om te beginnen zijn deze geldverzendingen wél aan verzoeker gebeurd (STUK 4) en worden ze door verwerende partij zélf bestempeld als “Stortingen van een derde persoon (de zus van betrokkene, echtgenote van de referentiepersoon) aan betrokken in Brazilië”. De motivering die daarna volgt lijkt wel knip- en plakwerk uit een ander dossier...

Deze geldverzendingen dateren ook helemaal niet van 8 à 9 jaar geleden, maar gebeurden in 2017 en 2018 en dus vrijwel onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij heeft in deze eerste bijlage 20 aldus flagrant haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij geeft dit impliciet toe door haar eerste beslissing te vervangen met de huidige bestreden beslissing waarin het bovengenoemde werd weggelaten.

Alleszins dient er met betrekking tot de geldverzendingen nog gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - STUK 6):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [J De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Bovendien dient er in dat opzicht tevens op gewezen te worden dat het leven in Brazilië véél goedkoper is dan in België! Verzoeker herhaalt dat er in totaal maar liefst 7 bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, tijdens de periode 2017-2018.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonbroer en zus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Verzoeker legde immers een attest voor vanwege de Braziliaanse autoriteiten, waarin op officiële wijze wordt verklaard (het betreft dus geen verklaring op eer) dat verzoeker in 2018- 2019 geen inkomsten, noch eigendommen had in Brazilië (STUK 7).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in januari 2019 verklaarde dat hij ambachtsman van beroep is en dat het attest niet als afdoende bewijs kan worden aanvaard. Verzoeker is inderdaad kapper/barbier van beroep, doch het betreft jaren geleden dat hij dit uitoefende. In het kader van de visumaanvraag werden dan ook geen arbeidsovereenkomsten of loonfiches voorgelegd, daar verzoeker deze niet heeft. Bovendien zouden dergelijke inkomsten wel zichtbaar zijn geweest voor de autoriteiten en zou het bovengenoemde attest daar melding van gemaakt hebben.

Verwerende partij diende het voorgelegde attest dan ook in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging te bestuderen en te beoordelen. Verzoeker toont immers aan de hand van de besproken stukken (geldverzendingen, geen onroerende eigendommen, geen inkomsten, ...) duidelijk aan onvermogen te zijn in Brazilië. Eventuele vroegere inkomsten, waarvan de waarachtigheid niet wordt aangetoond door verwerende partij, doen dus niet meer ter zake.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogensheid aangetoond aan de hand van het voorgelegde attest, waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm inkomsten had, én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde

attest dat erop wijst dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Brazilië), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 8). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 6).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari

2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en het attest van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Brazilië.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonbroer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

2.2. Waar verzoeker in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt aangehaald in het middel. Tevens wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf. Waar verzoeker de schending van “het Unierecht” aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat concrete bepalingen aan te duiden die hij geschonden acht en evenmin uiteenzet hoe die concreet geschonden werden.

Deze onderdelen van het middel zijn dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en

juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een Unieburger te genieten. Hierbij wordt concreet gemotiveerd over de door verzoeker overgemaakte stukken. Ook de bevelscomponent bevat juridische en feitelijke motieven. De Raad stelt dus vast dat de bestreden bijlage 20 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering, dit zowel voor de weigering van verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker de motieven van de bijlage 20 op inhoudelijk vlak bekritiseert.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De in casu ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.7. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen die verzoeker in fine van zijn eerste middel ontwikkelt. Met deze theoretische uiteenzetting omtrent het begrip “ten laste” toont hij niet in concreto aan dat de bijlage 20 een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.8. De Raad neemt er akte van dat verzoeker voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteenzet die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook de verwerende partij verwijst ernaar in haar nota. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij,

gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschaps-onderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.9. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.10. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.11. Waar verzoeker vooreerst een uitgebreid betoog ontwikkelt aangaande de motieven van de bijlage 20 van 3 januari 2020, kan de Raad enkel opmerken dat dit betoog niet dienstig is aangezien deze bijlage 20 door verweerder werd ingetrokken. Deze beslissing is derhalve met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De door verzoeker bekritiseerde motieven zijn niet meer opgenomen in de thans bestreden bijlage 20. De Raad gaat dan ook niet in op deze kritiek.

2.12. Wat betreft de beoordeelde geldstortingen benadrukt verzoeker dat hij zeven bewijzen van geldstortingen heeft overgemaakt, afkomstig van zijn zus toen hij in Brazilië verbleef. Hij betoogt in essentie dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in *“enige frequentie-, tijds- of hoegrootheidsvoorwaarde”*, zodat verweerder naar zijn oordeel een voorwaarde aan de wet toevoegt door te stellen dat de stortingen te beperkt zijn.

2.13. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier vast dat de 7 geldstortingen betrekking hebben op de periode van november 2017 tot mei 2018, waarbij de bedragen schommelen tussen 650 euro en 1200 euro. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder deze financiële ondersteuning gedurende zeven maanden te beperkt vindt om te besluiten dat verzoeker in Brazilië ten laste was van de referentiepersoon. Het handelt slechts om een beperkte tijdspanne. Verzoeker ontkent de vaststelling in de bestreden bijlage 20 ook niet dat hij sedert februari 2019 Brazilië heeft verlaten. Het houdt in dat verzoeker na mei 2018 nog gedurende negen maanden – d.i. langer dan de gehele periode van ondersteuning van zeven maanden – in Brazilië heeft verbleven zonder dat er gedurende die periode nog sprake is van geldstortingen afkomstig van de referentiepersoon. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht voor familieleden die *“ten laste zijn”* van de referentiepersoon, waarbij dit zoals reeds gezegd impliceert dat er sprake dient te zijn van een noodzaak van financiële of materiële ondersteuning om in de basisbehoeften te voorzien omdat men dit zelf niet kan. Aangezien de financiële ondersteuning derhalve dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om in de basisbehoeften te kunnen voorzien – en niet een louter financiële bonus op eigen middelen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat wordt aangetoond dat verzoeker op deze sommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. De bestreden bijlage 20 stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om dit aan te tonen. Noch zijn overtuiging dat de voorgelegde 7 bewijzen van geldstortingen aantonen dat hij wel degelijk in Brazilië ten laste was van de referentiepersoon noch zijn betoog dat het leven in Brazilië veel goedkoper is dan in België kunnen de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan aan het wankelen brengen.

2.14. Wat betreft het bewijs van onvermogen, zet verzoeker in de verf dat hij een attest heeft overgemaakt, waarin de Braziliaanse autoriteiten op officiële wijze verklaren dat verzoeker geen inkomsten, noch eigendommen had in Brazilië in 2018-2019. Waar verzoeker erop wijst dat dit geen verklaring op

eer is, wordt dit in de bestreden beslissing ook niet voorgehouden. Verder wijst de Raad erop dat het gaat om een attest van de Braziliaanse autoriteiten waarin ze verklaren dat verzoeker voor 2018 en 2019 geen eigendommen of inkomsten heeft aangegeven. Verzoeker kan dit stuk dus niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Verzoeker betwist verder niet dat hij in zijn visumaanvraag in januari 2019 heeft aangegeven dat hij ambachtsman van beroep is. Hij stelt thans dat hij inderdaad kapper is, maar poneert dat het jaren geleden is dat hij dit beroep heeft uitgeoefend. Dit betreft evenwel niet meer dan een loutere bewering. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker in zijn visumaanvraagformulier onder *“current occupation”* wel degelijk heeft aangegeven dat hij kapper was. Dat bij deze aanvraag geen loonfiches werden overgemaakt, doet hieraan geen afbreuk. Het komt hierbij ook niet aan verweerder toe om de waarachtigheid van de inkomsten aan te tonen. Het volstaat dat verweerder op goede gronden vaststelt dat verzoeker zelf heeft verklaard ambachtsman te zijn, opdat hij dit in zijn beoordeling kan betrekken. Verzoeker stelt nog dat, indien hij inkomsten zou hebben gegenereerd, deze zichtbaar zouden zijn geweest voor de Braziliaanse autoriteiten en dat het attest hiervan melding zou hebben gemaakt. Verzoeker onderbouwt deze beweringen echter niet.

2.15. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, tracht aan te tonen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, benadrukt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van voormeld arrest. De feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag lagen – waarbij er sprake was van een duurzame financiële ondersteuning gedurende meerdere jaren, voor kosten van het levensonderhoud van een student – zijn volledig te onderscheiden van deze die in huidige zaak voorliggen. Het arrest stelt ook nergens dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Wel kan hierin worden gelezen: *“Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont”*.

2.16. Gelet op het bovenvermelde is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder een beslissing tot weigering van verblijf treft. Het andersluidend oordeel van verzoeker volstaat niet om de bestreden bijlage 20 aan het wankelen te brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.17. Verzoeker voert in een tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende toelichting bij het middel:

“[...] De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus en zijn schoonbroer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.18. De Raad herneemt het gestelde in punt 2.3. tot en met punt 2.5.

2.19. Wat betreft de formele motiveringsplicht, herhaalt de Raad dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridische en feitelijke motieven bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt dat de bevelscomponent getuigt van een onderzoek in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Het betoog dat verweerder helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker negeert hierbij volledig onderstaande passage van de bijlage 20 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij verplicht om onder meer rekening te houden met een gezins- en familieleven. In fine van de bestreden bijlage 20 kan het volgende worden gelezen:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

2.21. Verzoeker toont dus niet aan dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht of dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden.

2.22. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er in het kader van een gezinsleven tussen ruimere meerderjarige familieleden bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid “ten laste” van de meerderjarige referentiepersoon.

2.23. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige schoonbroer. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling of van artikel 7 van het Handvest. Het betoog in het verzoekschrift aangaande de “fair balance” toets – dat bovendien ook voorbijgaat aan de hierboven weergegeven passage in de bijlage 20 – is derhalve niet dienstig. Wat betreft de ongefundeerde aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling “hierin [ligt] om verzoeker de erkenning van het om het even welk verblijfsrecht te weigeren”, kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

2.24. Waar verzoeker in de aanhef van zijn middel een schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 51 van het Handvest en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, ontbreekt elke concrete toelichting over de wijze waarop de bijlage 20 deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA